

PAROUSIE MAGAZINE

THEMA: SAMENWERKEN

20
jaar

15

KORTE LIJNEN IN DE ZORG

Ggz-agoog AnneMarijke Burgers is
'thuis' bij Parousie

36

DUBBELINTERVIEW

Collega's van het eerste uur
Gerda en Marco

Stichting
Parousie



COLOFON

Het Parousie Magazine is een gratis uitgave van Stichting Parousie en verschijnt tweemaal per jaar.

UITGEVER

Werk & Training

VORMGEVING EN DRUKWERK

Printservice Kopietje

REDACTIE

Bert Houwen

Hoofdredacteur

Jorieke Vink-Bogers

Redactie

Lies Weijman

Redactie

Vyrena de Heus

Redactie, ontwerp & fotografie

Viktor Wijnand

Lay-out

Beppie van de Beek-Pellegrom

Tekstschrjver

Rosanne van der Meij-Weijman

Tekstschrjver

Inge Bogers-Schipper

Eindredactie

CONTACT

Stichting Parousie

Vlieterweg 17

3925 GA Scherpenzeel

www.parousie.nl

Vragen over de inhoud of reacties, of wilt u een adreswijziging doorgeven, dan kan dat via redactie@parousie.nl.

Wilt u het Parousie Magazine niet meer ontvangen, stuur dan een mail naar redactie@parousie.nl.

6

BEGELEIDER BIJ KWINTES SUSAN WEINMANN

Over de samenwerking tussen Kwintes en Parousie.



12

DRUK- EN PRINTSERVICE KOPIETJE

Een plek voor ontwikkeling én ontmoeting; deelnemers vertellen hun verhaal.

20

INTERVIEW MET NICO VAN BERGEIJK

Na bijna negen jaar trouwe inzet neemt Nico van Bergeijk eind december afscheid van zijn rol als voorzitter van de Raad van Toezicht van Parousie.



30

JENNITA VAN PLUKATELIER

Vertelt over haar duurzaam gekweekte bloemen rechtstreeks van het veld achter Parousie.



STEUN HET WERK VAN ONZE STICHTING

Stichting Vrienden van Parousie
Penningmeester: Berrie Steenbeek
Secretaris: Bert van de Kleut
Voorzitter: Arie de Jong

IBAN-NUMMER:
NL68 RABO 0322 0235 05

Samenwerken

JUBILEUMMAGAZINE

en verder:

4 VOORWOORD

Door Bert Houwen

5 SAMENWERKEN

Meditatie van Bert van de Kleut, secretaris van stichting Vrienden van Parousie

8 NIEUWKOMERS EN AFSCHIED

Nieuwe en vertrekkende gezichten

9 WIE WERKEN ER BIJ PAROUSIE?

Ontmoet collega's

14 GETUIGENIS

Door Henriëtte Uitbeijerse

15 COLUMN

Oud-bestuurder Tanny Gunter vertelt over samenwerking

15 KORTE LIJNEN IN DE ZORG

GGZ-agoog AnneMarijke Burgers is 'thuis' bij Parousie

18 EEN KORTE GESCHIEDENIS

Lees over boerderij Het Dorp

22 NIEUWS UIT DE CLIËNTENRAAD

Tonnis en Ton stellen zich voor

24 STICHTING VRIENDEN VAN PAROUSIE

Over samenwerken en de jubileumactie

26 INTERVIEW DICK VAN DEN DOOL

Over zijn rol als ouderling en vader van een bewoner

28 NIEUWE AANWINST OP ONS TERREIN

De VVV strijkt neer bij Parousie

31 VRIJWILLIGER WIM DEELT ZIJN ERVARING

'De omgang met de bewoners vind ik het mooist.'

32 AALTJE VISSCHER

Nieuw gezicht in de Raad van Toezicht

33 HUISARTS VAN DER LOGT

Samenwerken voor duurzame zorg rondom haar patiënten

34 MENEER VAN DONKELAAR

Vertelt over zijn tijd op boerderij Het Dorp

36 DUBBELINTERVIEW

Gerda en Marco werken al jaren samen

39 WIJKAGENT AUDREY

Over korte lijntjes en koffie

KORT NIEUWS

Afgelopen juli hebben veel deelnemers, vrijwilligers en begeleiders van Werk & Training genoten van een geslaagd uitje in Keistad Amersfoort.

Dit jaar zijn we gestart met koffie en heerlijke versgebakken Ingense molenkoek bij De Deel. Daarna vertrokken we in colonne naar Amersfoort, waar we een rondvaart hebben gemaakt met een stille boot door de grachten met een gids. Na afloop hebben we een smakelijke pannenkoek gegeten. Dit uitje is mogelijk gemaakt door de Stichting Vrienden van Parousie.





20 jaar Parousie

Voor u ligt een nieuw magazine – een jubileumuitgave!

Stichting Parousie bestaat 20 jaar. Een bijzonder moment, en dat vieren we met een mooi, extra dik exemplaar.

Normaal gesproken brengen we twee magazines per jaar uit, maar vanwege dit jubileum verschijnt er in 2025 één uitgebreide editie. Het thema 'samenwerken' is hierbij een prachtig en passend begrip voor Parousie.

De Bijbel zegt in het begin: 'Ook zei de HEERE God: Het is niet goed dat de mens alleen is; Ik zal een hulp voor hem maken als iemand tegenover hem' (Genesis 2:18).

De Bijbel gaat uit van relationele wezens. Samen dus! Samen met bewoners, ambulante hulpvragers, en samenwerken in de dagbesteding. Samen met familie, kerken, buurtbewoners en gemeenteleden. Samen met collega's, vrijwilligers en werkgevers.

Gelukkig is ook het overheidsbeleid gericht op versterken van bestaande relaties (netwerken). Wat heeft God ons

veel relaties gegeven – mensen op wie we een beroep mogen doen, en met wie we samen in Zijn wereld mogen leven.

Dit magazine staat vol verhalen over dat 'samenwerken': van verleden naar heden, van intern naar extern. Van leren van elkaar en binnen je mogelijkheden groeien naar zelfstandigheid. Wie de foto's van 2012 naast die van nu legt, of door de tuin loopt, ziet de groei. Er is keihard gewerkt om van de tuin een prachtige hof te maken. En God heeft het gezegend.

Parousie mag anno 2025 ambulante zorg, dagbesteding en wonen bieden en dat doen we samen.

Dank aan iedereen die Parousie draagt: met hulp, gebed of financiële steun. We hopen en bidden dat Parousie ook in de komende jaren haar bijdrage mag blijven leveren aan de regionale samenleving.

Veel leesplezier gewenst!

Bert Houwen - Bestuurder Parousie



Tekst en beeld Bert van de Kleut

Van vier gedragen, door Jezus genezen

Markus 2:1-12

Op drie plaatsen in de Bijbel wordt de geschiedenis van de genezing van de verlamde man beschreven. Nadat Jezus in verschillende dorpen in Galilea is geweest, komt Hij weer terug in Kapernaüm. Jezus verkondigt het evangelie.

Het is zo druk dat het huis waar Hij spreekt helemaal vol is en de mensen tot ver buiten de deur staan. Vier mannen willen een verlamde man bij Jezus brengen, een geraakte. Hij was verlamd en werd daarom door vier gedragen. Zij deden dit betrokken en uit mededogen. Begint daar ook niet de hulp voor onze naaste? Oog hebben voor de ander. Deze vier – wellicht burens, familieleden of vrienden – deden dit samen. Zij konden

'SAMENWERKEN MET ALS DOEL OM EEN MENS IN NOOD BIJ JEZUS TE BRENGEN.'

het niet alleen. Het bed moest aan de vier hoeken worden gedragen. Daarbij kwam ook nog dat de normale weg, via de ingang van het huis, versperd was. Deze tegenslag was voor hen geen reden om weer naar huis

te gaan. Dit getuigt zowel van hun geloof als van hun vastberadenheid. Ze gaan door en zoeken samen naar een oplossing. Ze klimmen op het dak en halen daar een aantal stenen weg. Ze laten de verlamde man op zijn draagbed door het dak naar beneden zakken. Een zorgvuldig werk: voorzichtig het touw aan de vier hoeken laten vieren, in contact en afstemming met elkaar. Gelijkmatic en niet te snel.

Opmerkelijk is dat we niet lezen dat ze iets gezegd hebben. Geen praters, maar doeners. Samenwerken met als doel om een mens in nood bij Jezus te brengen. Doen wij dat ook? Onze naaste bij Jezus brengen – in ons spreken, in ons doen of in ons bidden.

Vervolgens spreekt Jezus vriendelijke woorden: 'En Jezus, hun geloof ziende, zeide tot de geraakte: 'Zoon, uw zonden zijn u vergeven.' De Schriftgeleerden zijn kritisch over deze uitspraak van Jezus. Jezus vraagt echter aan de Schriftgeleerden wat gemakkelijker is om te zeggen: dat iemands zonden zijn vergeven, of dat de verlamde man zijn draagbed moet oppakken en weer kan lopen. En op het machtswoord van Jezus: 'Ik zeg u, sta op en neem uw bed op en ga heen naar uw huis', staat de man op en kan hij weer lopen. De mensen verwonderen zich en loven God om wat ze zien. En wij?



‘Onze bewoners komen trots en tevreden terug van hun werk bij Parousie, dat is prachtig om te zien!’

Susan Weinmann over de samenwerking tussen Kwintes en Parousie

Susan Weinmann werkt al 22 jaar bij Kwintes, waarvan al 19 jaar bij locatie Ter Wheme, een beschermde woonvorm in Scherpenzeel. Twee woonlocaties dus, in één dorp en ook nog dichtbij elkaar. Wat haar betreft zitten Kwintes en Parousie gek genoeg niet in elkaars vaarwater. ‘We leren van elkaar en onze bewoners vinden een waardevolle dagbesteding op de boerderij of bij Kopietje. Die samenwerking binnen één dorp is echt uniek. We merken vooral dat onze bewoners ervan genieten, zo dichtbij hun vertrouwde woonomgeving werken, dat vind ik heel mooi!’

De afgelopen jaren verhuisden alle bewoners van Ter Wheme tijdelijk van Scherpenzeel naar Amersfoort. De locatie kreeg namelijk een nieuw pand, midden in het dorp. Nu, twee jaar later, zijn de meeste bewoners blij weer terug te zijn uit de stad, vertelt Susan Weinmann, woonbegeleider bij Ter Wheme: ‘De bewoners misten het vertrouwde van een dorp. Dat horen we ook van hen terug: ‘De mensen kennen ons hier weer. We worden weer gegroet’. Een enkeling mist de stad natuurlijk, maar voor de meesten is het fijn om weer vertrouwd ‘thuis’ te zijn.’ En vertrouwd, zo voelt Parousie ook, voegt ze toe. ‘Want een heel aantal van onze bewoners heeft tijdelijk dus niet bij Parousie of Kopietje kunnen werken, vanwege de afstand. Zij zijn blij dat ze weer terug zijn!’ Ze hebben het

Tekst Beppe van de Beek-Pellegrum
Beeld Susan Weinmann

**'DE MENSEN
KENNEN ONS
HIER WEER.
WE WORDEN
WEER
GEGROET.'**

werk, zo dichtbij, gemist. 'We hadden bewoners die bijna twee jaar niet hebben gewerkt of dagbesteding hebben gevolgd. Voor hen was simpelweg 'staande blijven in de stad' al iets wat veel energie kostte. Dat ze nu hun plekje bij Parousie weer terug hebben, is heel prettig. We zien ze ook trots en tevreden terugkomen, na een dag of dagdeel gewerkt te hebben. Dat vind ik persoonlijk prachtig om te zien! Je ziet daaraan dat ze hun plekje gevonden hebben.'

OVER INSTELLINGSMUREN HEEN

Want ondanks de 'instellingsmuren' voelt Parousie voor de bewoners van Ter Wheme die bij 'de burens werken' toch ook als een tweede thuis. 'De begeleiders kennen hen goed, we hebben onderling ook fijn overleg en het is natuurlijk dichtbij. De meesten gaan lopend van Ter Wheme naar Parousie. Dat voelt heel natuurlijk.'

Over en weer weten de medewerkers elkaar ook te vinden, vertelt Susan. 'Dat vind ik mooi. Of het nu gaat om een evaluatie over de dagbesteding of bijvoorbeeld een intervisiegesprek, alles kan open besproken worden. We zitten zó dicht bij elkaar, dat het alleen maar fijn en leerzaam is om met elkaar te sparren. Hoe doen jullie dit? Hoe zouden wij dit aanpakken? We hebben

tenslotte dezelfde visie: de zorg voor onze bewoners, waar die ook wonen, steeds weer verbeteren. Zo worden onze bewoners die bij Parousie werken ook echt betrokken bij dingen, ze horen erbij. Ze worden bijvoorbeeld uitgenodigd voor de nieuwjaarsbijeenkomst van Parousie. Dat vind ik echt heel waardevol! Ook al is onze grondslag anders, Parousie is christelijk, toch vinden we elkaar. Net als bij Kwintes is bij Parousie iedereen welkom, ongeacht zijn of haar achtergrond. Dat waarderen we erg.'

Voor de toekomst hoopt Susan dat de samenwerking zo open en meedenkend blijft.

'IK WENS PAROUSIE ALLE SUCCES EN GELUK VOOR DE KOMENDE JAREN, NA DIT MOOIE JUBILEUM!'

DAGBESTEDING BIJ STICHTING PAROUSIE

Stichting Parousie biedt diverse vormen van dagbesteding aan voor volwassenen met een psychische kwetsbaarheid. Binnen het programma Werk & Training staat persoonlijke groei centraal in een veilige en zinvolle werkomgeving.

Deelnemers kunnen meewerken in:

Landwinkel De Deel – verkoop van verse groenten, streekproducten en klantcontact.

Tuin De Hof – buiten werken, tuinonderhoud en gewasverzorging.

Print- en drukservice Kopietje – vormgeving, printwerk, afwerking en inpakwerk.

De diverse werk- en trainingsarrangementen zijn gericht op het ontwikkelen van sociale en praktische vaardigheden, met oog voor ieders interesses en mogelijkheden. Zo helpen we deelnemers structuur op te bouwen en – indien gewenst – stappen te zetten richting vrijwilligerswerk of een betaalde baan.

Bij Parousie staat de mens centraal, niet het werk. Begeleiders stimuleren cliënten om hun talenten te ontdekken en te groeien op hun eigen tempo binnen een veilige (werk)omgeving.

Nieuwkomers en afscheid bij Stichting Parousie

Afgelopen periode zijn er nieuwe gezichten bijgekomen, maar hebben er ook mensen afscheid genomen.

Welkom!

ANNE DEBORAH BAKKER

Woonassistente en begeleider
wonen in opleiding

NADINE BROUWER

Begeleider wonen

TON HARDON

Lid cliëntenraad

ANOUK DORRESTEIJN

Begeleider wonen

Vaarwel

8

NICO VAN BERGEIJK

Lid Raad van Toezicht
(per 31-12-2025)

TRUDI VAN VELTHUIZEN

Lid cliëntenraad
(per 01-10-2025)

DANKWOORD

Mensen gaan en mensen komen bij Parousie.
Dank voor alle bijdragen aan Parousie in de periode die je aan Parousie verbonden was.
Het is mensenwerk en we vullen elkaar aan en staan om elkaar heen.
We wensen je/jullie alle goeds en zegen op je verdere levensweg.

Bert Houwen

Wie werken er bij Parousie?

Ontmoet de mensen achter de zorg

Bij Parousie werken we met én voor mensen — en achter elk gezicht schuilt een uniek verhaal.

Hier stellen medewerkers van Parousie zich persoonlijk aan je voor. Waarom kozen ze voor dit werk?

Wat brengt hen vreugde, kracht of uitdaging in hun rol?

BEGELEIDEN IS MENS-ZIJN NAAST DE ANDER.

‘Samenwerken’ is het thema van dit magazine. Het sprak me aan! Ik heb het woord in stukken geknipt. Twee woorden die iets zeggen over wie ik ben. Zeg je samen, dan denk ik: ‘ja leuk, gaan we doen!’ Als mensenmens en verbinder inspireer ik graag mensen om samen te werken. De dingen die je samen doet, hoef je niet alleen te doen! Zeg je werken tegen me, ja dan raak je echt een gevoelige snaar, want dat heb ik een tijd níét kunnen doen. En ik opgegroeid in een Zeeuws familiebedrijf, zit het werken nou juist in mijn genen!

Mijn naam is Christiaan Mol, 53 jaar, in hart en nieren een echte Zeeuw. Uit mijn eerste huwelijk heb ik vier kinderen en vijf kleinkinderen. Ik ben hertrouwd met Eline, een geboren Twentenaar. Samen hebben we gekozen

**‘EEN STIP OP
DE HORIZON
HELPT OM
VOORUIT TE
KIJKEN.’**



om in het midden van onze roots te gaan wonen, en dat is Rhenen geworden. Daar wonen we met veel plezier, samen met ons prachtige dochtertje van twee, die in de fase zit van ‘nee.’

Het inspireert en verbindt ons om er te zijn voor de ander en te denken vanuit mogelijkheden. Want zeg nou zelf, ieder mens is een uniek schepsel van God en daardoor waardevol! Vanaf 2016 hebben we veel Koers-Xtra-kampen en -conferenties geleid en trokken we veel op met normaal begaafde jongeren van 17-35 jaar, die allemaal een (psychische) beperking hebben en soms veel lijden. Wij vonden het de uitdaging om tijdens deze buitenlandse kampen de jongeren in hun eigen kracht te zetten en voorbij hun beperking te kijken. We zochten naar mogelijkheden die er nog wél zijn! Fantastisch, wat een hobbels we hebben genomen, verrassingen georganiseerd en ervaringen opgedaan. In Duitsland gerodeld, geraft in Tirol, gewandeld in het Reuzengebergte in Tsjechië, geklommen naar de top van een berg in Oostenrijk. En nog veel meer! Geweldig wat er allemaal nog wél kan! En wat konden wij soms veel van hén leren: tevredenheid, acceptatie, dankbaarheid en

vertrouwen in de Heere die alle dingen bestuurt. Vele jaren heb ik als internationaal chauffeur door Europa gereisd, waar ik op mijn veertigste een punt achter heb gezet. Ik miste de sociale contacten, doordat ik een hele week van huis was. Na een financiële carrière van ruim zes jaar in de bouwsector ben ik uiteindelijk het vak van keukenadviseur ingerold. Daar was ik op mijn plek! Ik kwam erachter dat het samen met mensen bezig zijn en hen blij maken mij enorm inspireerde. Vol energie en overgave deed ik mijn werk en draaide enorme omzetten, totdat het moment kwam dat alle energie in mij opraakte en ik niet meer kon en mocht werken. Opgegroeid binnen een familiebedrijf was 'werken' mij juist met de paplepel ingegoten. Er brak een tijd van revalidatie en nadenken aan. Ik kreeg het dringende advies om te stoppen met mijn functie als keukenadviseur, want ik vluchtte in mijn werk. Ik kreeg het advies om niets te moeten en echt stil te gaan staan bij mezelf en wat ik allemaal had meegemaakt in het leven. Wat was dat moeilijk! Wel te willen, maar kort gezegd niet te kunnen werken. Ik hield anderen voor dat er ondanks hun beperking nog veel wél mogelijk was. Nu stond ik zelf aan die kant van de lijn en kreeg ik de spiegel voorgehouden! Ik heb moeten leren om 'nee' te zeggen, mijn energetische beperking te accepteren en los te laten wat ik graag deed en niet meer kon. Ik ging de zoektocht aan naar wat nog wél kon met mijn eigen beperking! Wat zou ik eigenlijk graag willen in de tijd die ik nog mag leven? En het antwoord was: mijn hart volgen in wat ik altijd al graag heb gewild. Hoe dan? Omscholen naar een sociaal beroep! Maar ja, kan dat eigenlijk nog wel als je al vijftig bent geweest? Ja, je bent nooit te oud om je hart te gaan volgen en zij-instromer te worden. Ondanks mijn beperkte energie heb ik, naast alle ervaringen die ik al had, ook de opleiding sociaal werker gevolgd en met succes mijn diploma gehaald. Met een diploma terug op de arbeidsmarkt waren er binnen het sociale domein meerdere keuzemogelijkheden. Doordat Stichting Parousie vooral meedacht in de mogelijkheden die ik nog wél had en vanwege de christelijke identiteit van de

organisatie, is mijn keuze gevallen om te gaan werken bij Stichting Parousie. Ik kreeg in november 2024 een baan aangeboden als begeleider en mag er sindsdien samenwerken met mijn collega's en er zijn voor onze bewoners. Door mijn levenservaring in combinatie met mijn verworven professie kan ik anderen nog beter bijstaan. Samenwerken met bewoners aan structuur, balans en veiligheid. Ook ga ik graag met bewoners op zoek naar hún stip op de horizon en wil ik graag samen met hen nieuwe mogelijkheden ontdekken en benutten. Natuurlijk is het belangrijk om ook 'nee' te kunnen zeggen. En daar help ik ze graag bij! Niet alle problemen zijn op te lossen, dat moeten we leren accepteren.

Ik ervaar het als heel waardevol om er zo te mogen zijn voor onze bewoners en samen met mijn collega's dit mooie werk te mogen doen. In de afhankelijkheid van en heenwijzend naar Die God uit Psalm 71, die mij – juist toen het moeilijk was – heeft geholpen en bijgestaan!

**'IK KWAM
ERACHTER DAT
HET SAMEN MET
MENSEN BEZIG
ZIJN EN HEN
BLIJ MAKEN
MIJ ENORM
INSPIREERDE.'**



'WAT HET EXTRA MOOI MAAKT, IS DAT WE ALS BEGELEIDERS GODS LIEFDE IN AL ONS GEBREK MOGEN DELEN MET ONZE BEWONERS (JOH. 3:16).'

Mijn naam is Niels van Roekel en ik woon in het mooie Ederveen. Sinds een jaar werk ik bij Parousie, wat voor mij destijds een nieuw avontuur betekende. Helemaal nieuw was het werken in de zorg voor mij niet.

Het werken in de zorg ervaar ik als iets bijzonders: mensen mogen ondersteunen die dat nodig hebben. Vaak leer ik zelf nog het meest van de bewoners, de manier waarop zij met hun kwetsbaarheden omgaan en hoe zij ondanks alles toch werken aan doelen die zij hebben. Wat het extra mooi maakt, is dat we als begeleiders Gods liefde in al ons gebrek mogen delen met onze bewoners (Joh. 3:16). Naast mijn werk bij Parousie ben ik ook betrokken bij een bijzonder initiatief waar ik mij dit jaar persoonlijk voor inzet.

D.V. oktober van dit jaar hoop ik met de Muskathlon een marathon lopen in Irak, dit doe ik voor de vervolgde kerk. Hiermee wil ik geld ophalen voor onze vervolgde broeders en zusters in Irak die nog steeds worden verdrukt. Met dit geld strijd ik samen met de andere deelnemers en sponsors voor gerechtigheid en hopen we licht te brengen in Irak.'

Kopietje: waar vakmanschap en zorg samenkomen

Kopietje is een maatschappelijk betrokken print- en ontwerpbedrijf, waar deelnemers hun talenten kunnen ontdekken en ontwikkelen. Wat begon als een kleine werkplek met één printer, is uitgegroeid tot een professionele en gezellige werk- en leeromgeving waar inmiddels dagelijks meerdere deelnemers actief zijn. Zeker sinds de verhuizing naar Oosteinde 114 – een locatie met meer ruimte voor onder andere inpakopdrachten en extra werkplekken met computers – is Kopietje uitgegroeid tot een volwaardige partner in print- en drukwerk.

Tekst en beeld Vyrena de Heus

VAN KLEIN INITIATIEF NAAR PROFESSIONELE WERKPLEK

Kopietje werd gestart met als doel een plek te creëren waar mensen met diverse ondersteuningsbehoeften zinvol en betekenisvol werk kunnen doen. Inmiddels is Kopietje veel meer dan dat: het is een plek waar deelnemers niet alleen meedraaien in een grafisch productieproces, maar ook vaardigheden opdoen, groeien in zelfstandigheid én sociaal verbonden zijn met klanten en collega's.

**IEDEREEN DRAAGT
OP ZIJN OF HAAR
MANIER BIJ AAN
HET GEHEEL.**

In de afgelopen vijf jaar is er veel veranderd. Waar eerder vooral handwerk en eenvoudige printopdrachten centraal stonden, werken deelnemers nu met professionele ontwerpsoftware, digitale printsystemen en moderne apparatuur. Ook de samenwerking met andere afdelingen binnen Parousie, zoals Werk & Training aan de Vlieterweg, is versterkt. Deelnemers wisselen soms van locatie of combineren verschillende werkplekken, afhankelijk van hun wensen en mogelijkheden.

WAT DEELNEMERS DOEN BIJ KOPIETJE

De werkzaamheden zijn divers: van het ontwerpen en printen van flyers, geboortekaartjes en boekjes, tot het tellen, verpakken en verzenden van mailings. Ook administratieve taken, was draaien, boodschappen doen, pakketten bezorgen, schoonmaken en creatieve opdrachten maken deel uit van het werk. Iedereen draagt op zijn of haar manier bij aan het geheel. Het maakt niet uit hoe groot of klein de bijdrage van een deelnemer is – samen zorgen we ervoor dat er een prachtig product naar de klant gaat. We denken graag mee: van eenvoudige vragen over het formaat van een flyer tot aan het ontwikkelen van compleet nieuwe (print) producten.

ERVARINGEN MET EN BIJ KOPIETJE

YORICK

'Sinds november 2023 werk ik bij Kopietje. Daarvoor werkte ik bij een ander bedrijf, maar dat paste niet echt bij mijn interesses. Met mijn achtergrond in vormgeving wilde ik graag een plek vinden waar ik creatief aan de slag kon. Via een contact ben ik bij Kopietje terechtgekomen, en sinds vorig jaar werk ik daarnaast ook twee dagdelen per week bij boerderijwinkel De Deel. Bij Kopietje heb ik een eigen boek ontworpen, van het idee tot een prachtig eindresultaat, dat ik uiteindelijk ook heb laten drukken. Ik hoop me verder te ontwikkelen in de ontwerpprogramma's en daar steeds beter in te worden.'



ALEX

'Vanaf de start van Kopietje ben ik betrokken en heb ik echt mijn plek gevonden. Meestal ben ik te vinden achter de computer en bij de printer: om bestanden drukklaar te maken, ontwerpen te maken of prints te produceren. Ik heb veel ervaring met de printer en ben vertrouwd met de meeste professionele ontwerpprogramma's die we bij Kopietje gebruiken. Deze kennis draag ik ook graag over aan andere deelnemers die het willen leren. Het leukste vind ik om ergens 'in te duiken', zoals een speciale klantvraag of iets ter ondersteuning van het bedrijf. Ik bijt me er helemaal in vast om tot de beste oplossing te komen. Ook dat we bij Kopietje net dat beetje extra service kunnen bieden, vind ik super: een foto lichter maken op een kerkblad of meedenken bij een geboortekaartje. Dit zorgt voor een glimlach, bij mij én bij de klant!'

KLANT KEES VAN ASSELT, BEGRAFENISONDERNEMER IN MIDDEN-NEDERLAND VERTELT:

'Als begrafenisondernemer is het ontzettend fijn om te kunnen vertrouwen op de mensen van Kopietje. Ze leveren snel en zorgvuldig, denken actief mee en letten op de kleine details – juist bij rouwdrukwerk maakt dat écht verschil. Of het nu gaat om kaarten, liturgieën of bedankkaartjes, alles wordt met respect en aandacht verzorgd. De communicatie is persoonlijk en betrokken, en er wordt altijd goed geluisterd naar wat nodig is. Het voelt vertrouwd om samen te werken met een partner die oog heeft voor zowel kwaliteit als menselijkheid, en op wie ik kan bouwen – ook als het snel moet.'



WILLEM

'Ik ben Willem en ik woon al langere tijd bij Parousie. Ik werk twee dagdelen in de week bij De Deel en drie dagdelen bij Kopietje. Daar pak ik speelgoed in: ik tel secuur af hoeveel er in een doos of emmer mag. Daarnaast help ik mee met mailings, vooral voor de zending en collectes. Verder bezorg ik pakketjes, haal boodschappen en doe ik allerlei andere klusjes. Ik heb het prima naar mijn zin bij Kopietje en in de pauzes is het altijd gezellig met elkaar.'

EEN PLEK VAN ONTWIKKELING ÉN ONTMOETING

Bij Kopietje staat niet alleen het werk centraal, maar ook het contact met anderen. Deelnemers geven aan dat ze zich welkom en gezien voelen. De pauzes zijn gezellig; er wordt gelachen, geleerd én geluisterd. Kopietje is daarmee meer dan een werkplek: het is een springplank, een ontmoetingsplek en een leeromgeving ineen. En dat maakt het zo bijzonder.

Leven uit genade:

Mijn getuigenis van ziekte en wonder

'Zoek bij Hem de toevlucht. Het kan nog – het is nu de welaangename tijd tot bekering. Want bij Hem kom je nooit bedrogen uit, hoe onzeker het leven ook is. Heden. Dat wens ik iedereen toe.'

Bert Houwen vroeg of ik een stukje wil schrijven in het Parousie-magazine, met name over het afgelopen jaar, van mijn ziekteproces en (geloofs)beleving daarbij. In eerste instantie, toen hij dit vroeg, dacht ik: dit ga ik niet doen. Wat moet ik schrijven en wat moeten anderen daarmee? Maar na even overdenken dacht ik: het is goed om het juist wél te delen.

Ik ben nu al dertien jaar verbonden aan Parousie en voel echt een betrokkenheid en verbondenheid. Dit heb ik vooral ervaren toen ik een half jaar uit het arbeidsproces was. Toen kwam ik er pas achter wat Parousie allemaal voor mij heeft betekend.

Ik schrijf dit niet omdat ik het middelpunt wil zijn, maar omdat ik wil dat God de eer krijgt – dat staat voorop. Tijdens het schrijven ervaar ik dit als een groot wonder.

Ik ben in april 2024 geopereerd aan een chondrosarcoom in mijn rib. Na een operatie en zes weken herstel ben ik in juni 2024 weer begonnen met mijn werk. In augustus 2024 had ik een controlescan om te kijken naar eventuele uitzaaiingen of andere sarcomen. Er bleken geen uitzaaiingen aanwezig te zijn, en rondom de rib waar het sarcoom had gezeten was ook alles schoon.

Maar ze hadden in mijn harttussenschot een verdikking aan de hartwand gevonden, en daaraan vast – in mijn linkerboezem – een stolsel van 3,4 cm. Als dat stolsel los zou raken, zou ik het niet overleven, omdat het direct in de slagader van het hart, in de hersenen of elders terecht zou kunnen komen. De artsen gaven aan dat er geen behandeling mogelijk was en ik kreeg alleen bloedverdunners mee. Ze zeiden dat de kans groot was dat ik plotseling zou overlijden. Toen ik vroeg naar de levensverwachting zei de arts: 'We geven je eerder weken dan dat je moet denken in maanden of jaren.'

Als je deze boodschap krijgt, dan stort je wereld in. Vooral voor mijn geliefde gezin – hoe moet het dan verder? Het was een enorme klap voor mijn man en twee kinderen die ons nog zo nodig hebben. Maar ook voor familie, vrienden, collega's, bewoners, gemeenteleden en omgeving was de schok groot. Er is zoveel gebeden en meegeleefd, in welke vorm dan ook. God heeft gebeden verhoord. Dit heeft mij verwonderd en stilgezet. Want wonder boven wonder heb ik mogen ervaren dat er een God is die over leven en dood gaat. En ik mag

nog leven. Want in de scan van januari 2025 zagen ze dat het stolsel helemaal verdwenen was. Dat het een wonder en medisch niet te verklaren was, bevestigde de arts. Ik had bloedverdunners, dus mogelijk is het stolsel opgelost – maar dit is medisch niet te verklaren.

Nu heb ik nog wel een verdikte hartwand. Dit wijst op een kwaadaardig sarcoom. Doordat ze geen biopsie kunnen nemen in het hart, kunnen ze ook niets zeggen over het verloop. Zal het sarcoom snel groeien, of blijft het stabiel? De artsen vinden het nog steeds zorgelijk en houden via drie- à viermaandelijke scans alles nauwkeurig in de gaten. Op een scan in mei waren er geen uitzaaiingen maar het sarcoom was wel ruim 2 cm gegroeid. Dus het blijft erg onzeker. In september hebben we een uitslag gekregen en ik weet nu dat er geen uitzaaiingen zijn waargenomen. Er is wel een stolsel aan het sarcoom wat minimaal is gegroeid, dat baart wel zorgen voor mijn hart. Daarom heb ik in september een hartecho waar ze alle details nauwkeurig kunnen waarnemen. In juli heb ik 5 bestralingen in mijn hart gehad en of deze behandeling effect heeft gehad hoor ik pas in oktober omdat de bestralingen nog nawerken. Doel is dat het sarcoom niet verder groeit, maar het is helaas niet te genezen.

Ik mocht mijn werk op Parousie vanaf maart 2025 weer volledig hervatten, en daar ben ik dankbaar voor. Het is geen gemakkelijke weg, maar achteraf wel tot grote zegen geweest. Mede omdat God mij de weg heeft gewezen – naar omhoog, naar het kruis. Wat is dat een onverdiende genade. Hij stierf voor mij, terwijl ik anders de eeuwige dood had moeten sterven. Daarbij heb ik geleerd om in afhankelijkheid elke dag met Hem te leven. Wat een zegen en onverdiende genade. De volgende scan is weer spannend, maar tot nu toe bepaalt dat mijn leven niet. Ik mag genieten van mijn gezin, vrienden, werk, hobby's, enzovoort. Deze tijd heb ik extra van Hem ontvangen, en ik ervaar dat ik deze tijd ook kostbaar moet besteden.

Met vriendelijke groet,

Henriette Uitbeijerse

- Woonbegeleider





Samenwerking

Samenwerking: je werkt samen richting hetzelfde doel. Je hebt elkaar nodig. Dat betekent: luisteren naar de ander, in gesprek gaan over de mogelijkheden en over de verschillen.

In het vijftienjarig jubileummagazine van Parousie 2020 is te lezen: Jubileren, herdenken doe je samen! Nu herdenkt Parousie haar twintigjarig jubileum, en het samenwerken is een vanzelfsprekendheid binnen Parousie.

Wat is nodig om samen te werken? Motivatie, waardering, vertrouwen, verbondenheid. In de missie, visie en kernwaarden van Parousie komen deze uitgangspunten terug. Binnen Parousie zijn ambulante begeleiding, werken en wonen door samenwerking verweven met elkaar. Bewoners, deelnemers en medewerkers zijn met elkaar onderweg naar hetzelfde doel. De kracht van Parousie is dat de Bijbelse visie op alles wat de organisatie te bieden heeft centraal staat.

Het unieke van Parousie is dat de woon-werkplek landelijk gelegen is aan de rand van de gemeente Scherpenzeel, maar toch midden in de gemeenschap een geheel eigen plek inneemt met een uitgebreid netwerk. Je kunt wel spreken van een Parousie-netwerk. Dat is zichtbaar in de vele bezoekers aan Landwinkel De Deel, De Hof, De Schuur en de tuinen, waar voor elk wat wils te vinden is. De bezoekers worden door de deelnemers/medewerkers zeer gastvrij ontvangen. Vele vrijwilligers vervullen een belangrijke rol in het geheel van de organisatie. Dankzij deze onmisbare inzet en samenwerking van de vrijwilligers, maar ook van de burens, is er een continue verbinding met het maatschappelijk leven in de regio Scherpenzeel.

Parousie is de afgelopen jaren ontwikkeld van een besloten, naar binnen gerichte organisatie, naar een naar buiten gerichte netwerkorganisatie.

Het ondernemerschap heeft 'power' gekregen en is zichtbaar in de druk- en printservice Kopietje met veel trouwe klantencontacten. Ook het assortiment in de boerderijwinkel gaat met de tijd mee; eigen producten en streekproducten zijn inmiddels volop verkrijgbaar. Het samen met de deelnemers/medewerkers ontwikkelen van een prachtig concept geeft glans aan ieders inzet en betrokkenheid.

Met samen doen bereik je veel. Met bewoners/deelnemers met hun familie en naastbetrokkenen 'binnen je mogelijkheden groeien naar zelfstandigheid', zoals het motto van Parousie zo mooi zegt. Samen met het eigen kerkelijke netwerk met de bewoner/deelnemer ruimte bieden aan contacten met de plaatselijke kerken. Het 'samen' betekent ook dat er goede collegiale samenwerking is met collega-instellingen, zoals plaatselijk met Kwintes en landelijk met de koepelorganisatie De Nederlandse ggz. En binnen de plaatselijke gemeente met huisartsen, de apotheek en diverse andere voorzieningen. Kortom, samenwerken is een actief gebeuren. Samen in de Parousie-gemeenschap wonen en werken is sterk zijn in het samenzijn. De kracht van samenwerken met bewoners/deelnemers zit in de liefdevolle verbindingen die gelegd worden vanuit het gehele Parousie-netwerk. Dat bevordert groei, zelfbewustzijn en geeft weer verbinding. Verbinding: de energie die bestaat tussen bewoners/deelnemers, medewerkers, bestuur, Raad van Toezicht, cliëntenraad, Vriendenstichting, vrijwilligers. Verbinding wordt vooral ervaren wanneer zij zich gehoord, gezien en gewaardeerd voelen!

Ik wens alle Parousie-betrokkenen een mooie jubileumherdenking, en voor de toekomst dat het Woord van God als een kompas richting blijft geven in liefde en bewogenheid.

Tanny Gunter - Oud-bestuurder Stichting Parousie

Samen sterker in de zorg

Korte lijnen en hechte samenwerking bij Parousie

De zon schijnt, de gewassen in de moestuin groeien.

AnneMarijke Burgers (56) zit op het houten bankje tegenover het verblijf van de geiten. Af en toe komen er wat voorbijgangers langs.

Een bewoner wordt begroet. Er wordt gezwaaid naar een collega.

Een buurtbewoner komt met zijn zoontje bij de dieren kijken.

Het jongetje krijgt een aai over zijn bol. AnneMarijke is dan misschien geen vaste medewerker, ze is hier wel thuis.

Tekst Rosanne van der Meij-Weijman
Beeld AnneMarijke Burgers



WERK

AnneMarijke heeft twee banen. Een paar dagen per week werkt ze voor haar eigen bedrijf Body2Mind, en de andere dagen werkt ze voor het FACT-team van GGz-Centraal in Barneveld. Als ggz-agoog begeleidt ze enkele bewoners bij Parousie.

AnneMarijke vertelt: 'Ik heb inrichtingswerk gestudeerd. Dat betekende dat ik kon werken op plekken waar mensen opgenomen werden. Die opnames duurden vaak lang, en cliënten kwamen dan regelmatig weer terug. Tegenwoordig heet die opleiding Social Work en is het werkveld ook wel veranderd.

Mensen worden nu meer in de thuissituatie begeleid, zodat er korte opnames mogelijk zijn, met een langere tijd ertussen. Er zijn nu veel meer beschermde woonvormen in wijken, waardoor bewoners makkelijker kunnen meedoen aan het normale leven. Mensen worden veel meer betrokken bij de maatschappij.'

BEGELEIDING

'Op dit moment begeleid ik een aantal bewoners bij Parousie. Zij zijn via de huisarts of andere organisaties naar mij doorverwezen. Die bewoners komen niet naar mijn kantoor toe, maar ik bezoek hen thuis. Dat heeft twee voordelen: bewoners vinden het vaak prettig om op hun vertrouwde plek te zijn. Daarnaast kan ik vaak aan de leefomgeving zien hoe iemand zich voelt. Samen bespreken we de problematiek, en kijken we naar wat er verbeterd kan worden. Kunnen de sociale contacten uitgebreid worden, en wat is er nodig op het gebied van huisvesting? Het zijn vooral steunende en structurerende gesprekken. Als lid van het FACT-team kijk ik dus niet alleen naar het psychiatrisch aspect, maar ook naar alle omliggende domeinen. Op het moment dat dat nodig is, kan ik de zorg gemakkelijk opschalen. Soms kom ik elke week, soms eens in de twee weken. Of ik kan zorgen dat een collega uit mijn team op huisbezoek gaat, als er op dat moment meer zorg nodig is.'

SAMENWERKING

'Ik werk veel samen met de begeleiding vanuit Parousie. Het is heel belangrijk om goed af te stemmen met elkaar. Als een begeleider probeert om een bewoner te activeren, en ik adviseer juist om rust te nemen, dan kan dat heel verwarrend zijn voor een bewoner.

Gelukkig verloopt de samenwerking hier altijd goed. Voor de bewoners hier ben ik voor een korte tijd onderdeel

**'MENSEN WORDEN
VEEL MEER
BETROKKEN BIJ DE
MAATSCHAPPIJ.'**

van het begeleidingssysteem. Dat is niet overal zo – via mijn werk bij GGz-Centraal begeleid ik een aantal cliënten al bijna twintig jaar. Dan krijg je een intensieve band. Bij Parousie begeleid ik de bewoners veel minder lang. En daarbij hebben de begeleiders een minstens zo belangrijke rol. Dat vind ik zelf ook belangrijk. De bewoner woont hier, dus Parousie is de eerste plek waarop hij of zij moet kunnen terugvallen.'

UNIEK

'Doordat ik hier al jaren kom, ken ik veel collega's. De sfeer is professioneel maar laagdrempelig, ik loop gemakkelijk een kantoor binnen om even te overleggen over een bewoner. Een locatie als Parousie is echt uniek. Qua ligging, omringd door prachtige natuur en toch dichtbij het centrum van Scherpenzeel. Maar ook qua saamhorigheid. Bewoners, medewerkers, buurtbewoners. Het is echt een woongemeenschap. Dat is hier meer dan bij andere woonvormen. Misschien door de kleinschaligheid. Of misschien door de dagbesteding die hier letterlijk op het terrein zit. Alles is met elkaar verweven. Het is zo'n open plek, waar mensen gewoon welkom zijn. Dat vind ik fijn. Het is goed om hier te werken.'

Van boerenbedrijf tot bloeiende gemeenschap **Het erf verandert, maar verhalen blijven**

Boerderij Het Dorp kent een rijke geschiedenis van generaties boeren en bewoners die uiteindelijk overgaat in een zorgzame, moderne bestemming: Stichting Parousie. In dit artikel nemen we je in een compacte tijdlijn en thematische terugblik mee langs 150 jaar leven op Het Dorp.

Met dank aan Vereniging Oud Scherpenzeel voor de beelden en teksten
Oorspronkelijke tekst geschreven door Henk van Woudenberg / Wim van den Berg



Adrianus Gersen

18

1875

Familie Roelofsen

Gerrit en Arisje Roelofsen trouwen in 1875 in de Grote Kerk van Scherpenzeel. Ze gaan wonen op Het Dorp, waar ze zes kinderen krijgen. Hun dochter Netta Maria trouwt met een Amsterdamse bakker en de familie verspreidt zich verder over het land. Kleinzoon Wim wordt later bekend vanwege zijn waardevolle postzegelverzameling.



Gerrit en Arisje Roelofsen

1913

Adrianus Gersen neemt het over

Na het vertrek van de familie Roelofsen komt Adrianus Jacobus Gersen met zijn gezin naar Het Dorp. Hij organiseert fokveedagen en speelt een actieve rol in de agrarische gemeenschap. Na 23 jaar vertrekt de familie Gersen in 1936.



Gerrit Jan van Donkelaar

1936

De familie Van Donkelaar vestigt zich

Gerrit Jan van Donkelaar wordt pachtboer op Het Dorp. Met zijn vrouw Aartje en drie kinderen, onder wie Jan, bouwt hij het gemengde bedrijf verder uit met koeien, kippen en varkens. Tijdens de oorlogsjaren moet het gezin evacueren. Na terugkomst hervatten ze het boerenleven.



Familie van Donkelaar

1960-2007

De tweede generatie: Jan en Maria

Zoon Jan neemt het bedrijf over en runt het samen met zijn vrouw Maria de Vries. Ze moderniseren het bedrijf met een melktank, breiden de varkens- en kippenhouderij uit en worden actief in lokale landbouworganisaties. In 2007 zetten zij na 28 jaar een punt achter hun werkzame leven op Het Dorp. Lees alles over deze periode in het interview met Jan van Donkelaar op pagina 34.

2021

Herstel en vernieuwing

De boerderij krijgt nieuwe vloeren, drainage en herstel van de stormschade aan de schuur. Woonstede, de eigenaar van de gebouwen, werkt samen met Monumentenwacht om het historische karakter te behouden.

2025

Van erf naar erfenis

Wat begon als een boerenerf is nu een thuis voor bewoners, een werkplek voor deelnemers en een ontmoetingsplek voor buurt en voorbijganger. De geest van de plek is niet verdwenen, maar hervormd. Het Dorp blijft leven. In zorg, in tuin, in verhaal.

2013

Parousie vindt haar plek

Na een periode van leegstand wordt Het Dorp in 2013 het hart van Stichting Parousie. Met behoud van historische elementen wordt de boerderij verbouwd tot woon- en werkplek voor mensen met een psychiatrische achtergrond. Dagbesteding, tuinbouw, houtbewerking en een winkel maken het tot een levendige plek. 'Van de gevreesde overlast kwam niets terecht,' aldus een buurman, 'Parousie bracht juist gezelligheid in de buurt.'

Foto: Gert Jan van 't Hof





‘Toezicht houden is een vorm van dienen’

Interview met Nico van Bergeijk, aftredend RvT-lid Parousie

20

Nico van Bergeijk was sinds begin 2017 lid van de Raad van Toezicht van Parousie. Naast zijn RvT-rol is hij actief in de ouderenzorg, vrijwilliger bij een zorgcentrum, kerkrentmeester én liefhebber van orgelmuziek.

Na bijna negen jaar trouwe inzet neemt Nico van Bergeijk eind december van dit jaar afscheid van zijn rol als voorzitter van de Raad van Toezicht van Parousie. In een open gesprek blikt hij terug op zijn betrokkenheid, de ontwikkeling van de organisatie en zijn drijfveren om zich in te zetten voor zorg die verder kijkt dan regels en cijfers.

VANUIT HART VOOR DE SAMENLEVING

‘Ik kwam Parousie tegen op een onverwacht moment’, vertelt Nico. ‘Ik was net gestopt met werken en wilde graag dienstbaar blijven. In een landelijke krant zag ik een vacature bij Parousie. Hoewel ik de organisatie nog niet kende, sprak het me meteen aan: een christelijke organisatie met een missie.’

Die missie – zorg voor mensen met een psychische kwetsbaarheid, geworteld in Bijbelse waarden – raakte hem. ‘De naam Parousie betekent toekomstverwachting. Alles wat wij doen, mogen we doen in afhankelijkheid van God. Dat is voor mij het fundament.’

Tekst Vyrena de Heus
Beeld Nico van Bergeijk

MET KENNIS EN OVERTUIGING AAN DE SLAG

Met 47 jaar ervaring in de financiële wereld, waarvan de laatste 12 als eindverantwoordelijke bij een groothandelsvestiging, nam Nico zijn expertise mee naar Parousie. Binnen de RvT had hij de financiële portefeuille. 'Toezicht houden is meer dan alleen cijfers controleren. Het draait ook om luisteren, kritisch meedenken en het hart van de organisatie leren kennen.'

**'DE RVT
FUNCTIONEERT
ALS EEN EENHEID,
MET OPEN
GESPREKKEN.'**

Toen Nico begon, zat Parousie in een lastige fase. 'Dankzij de komst van een nieuwe bestuurder en een vernieuwde RvT is er voortvarend gewerkt aan herstel. Inmiddels staat er een stabiele, warme organisatie die trouw is aan haar missie.' Ook was er verdriet toen, geheel onverwacht, een lid van de RvT ons in 2020 is ontvallen.

VERBINDING EN VERTROUWEN

Wat Nico het meest raakte, is de sterke samenwerking binnen de hele organisatie. 'De RvT functioneert als een eenheid, met open gesprekken en ruimte voor elkaar. De samenwerking met zowel de vorige als de huidige bestuurder Bert Houwen verliep prettig, met oog voor de mens achter de rol.'

'Wat ik echt bijzonder vond, is hoe sterk de samenwerking voelbaar was: tussen begeleiders onderling, tussen hen en het netwerk van de cliënt, en tussen het MT en de begeleiderteams. Die verbondenheid tekent het hart van Parousie.'

Ook het contact met de cliëntenraad noemt hij waardevol. 'Er was oprechte betrokkenheid. Je voelde: we doen dit samen, in het belang van de bewoners en deelnemers.'

EEN BLIK VOORUIT

Nico kijkt dankbaar terug en laat een organisatie achter die stevig staat. 'Het MT en de bestuurder hebben hard gewerkt aan een goed geoliede organisatie, met betrokken medewerkers en financiële rust. De uitbreiding van de ambulante zorg laat zien dat Parousie zich blijft richten op wat nu nodig is.'

Voor de toekomst hoopt hij dat Parousie koersvast blijft. 'Stabiliteit is essentieel, juist voor de mensen die op ons vertrouwen. En dat we dat blijven doen in afhankelijkheid van God. Dan is er toekomst.'

ZIJN OPVOLGER

In september start de zoektocht naar een nieuw RvT-lid. 'Ik hoop op iemand met warme betrokkenheid, die zich echt wil inzetten voor het welzijn van Parousie en haar mensen.'

Nico besluit nuchter: 'Ik zal het zeker missen. Maar afscheid nemen hoort bij het leven. Gelukkig heb ik nog genoeg andere dingen om mijn tijd mee te vullen. Ik kijk met dankbaarheid terug. Ook ben ik God dankbaar voor de ontvangen gezondheid zodat ik dit werk heb kunnen doen.'

WAT DOET DE RAAD VAN TOEZICHT VAN PAROUSIE?

Parousie heeft, net als andere zorginstellingen die met publieke middelen werken, een Raad van Toezicht (RvT). Dit is een wettelijk verplicht orgaan dat toezicht houdt op het bestuur en het functioneren van de organisatie.

De RvT waakt over het geheel: van de algemene koers en financiële huishouding tot de kwaliteit van zorg en het welzijn van bewoners en deelnemers. De RvT heeft een toezichthoudende én adviserende rol. Ze denkt mee over strategische keuzes, beoordeelt begrotingen en jaarplannen, en fungeert als klankbord voor de bestuurder.

Een goede samenwerking en wederzijds vertrouwen tussen de RvT, het bestuur en het managementteam zijn essentieel voor stabiel beleid en gezonde ontwikkeling.

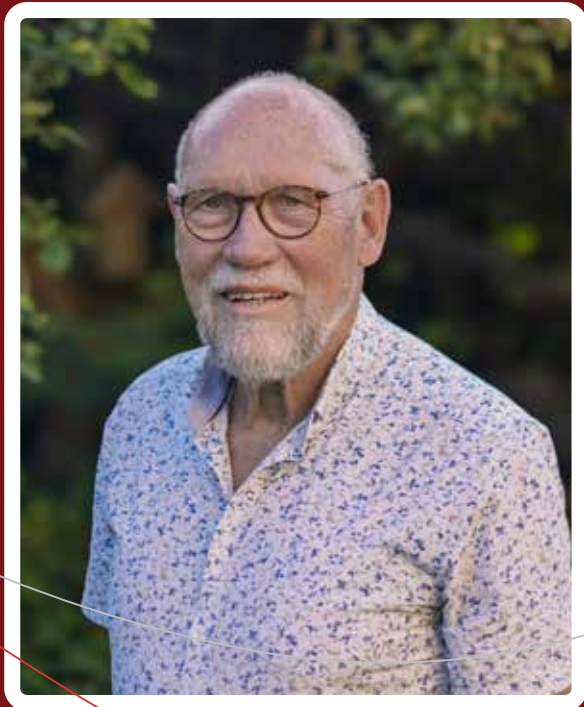
Leden worden benoemd voor een termijn van vier jaar, met de mogelijkheid tot herbenoeming voor nog eens vier jaar.

Op dit moment bestaat de RvT, naast Nico van Bergeijk, uit Dick Hovestad en Aaltje Visscher (zie pagina 32). Omdat

Nico van Bergeijk eind december van dit jaar afscheid neemt van de RvT, wordt de zoektocht naar een nieuw lid gestart.

Van buurman tot belangenbehartiger

Interview met Tonnis van Dijk, voorzitter van de cliëntenraad



Tonnis van Dijk (1948) is sinds drie jaar lid van de cliëntenraad van Parousie, sinds januari als voorzitter. Hij woont met zijn vrouw Dieneke recht tegenover Parousie en is een vertrouwd gezicht in het dorp. Zijn vrouw Dieneke is vrijwilliger bij Parousie en vaak te vinden in de tuin, omringd door hun kleinkinderen. 'We zijn op allerlei manieren betrokken bij het leven rondom Parousie.'

Tonnis groeide op als boerenzoon in het Groningse Ulrum. Na een studie landbouw en milieu werkte hij 20 jaar in wetenschappelijk onderzoek en 24 jaar in toegepast onderzoek. Daarnaast was hij politiek actief, onder andere als gemeenteraadslid en later als wethouder. Nu is hij 'ambteloos burger', maar zeker niet stilzittend: hij is actief in de dorpskerk en bij diverse vrijwilligersprojecten. Zo kwam ook zijn rol bij de cliëntenraad op zijn pad.

VAN OVERBUURMAN TOT VOORZITTER

'Als lid werkte ik al samen met mijn voorganger Hans Overeem. Toen ik gevraagd werd om het voorzitterschap op me te nemen, heb ik ja gezegd. Niet omdat ik per se voorzitter wilde zijn, maar ik vind het niet erg om verantwoordelijkheid te nemen.' Als voorzitter bereidt hij de vergaderingen voor, kiest hij een Bijbelgedeelte en stemt af met de secretaris. Maar zijn belangrijkste doel: zorgen dat de stem van cliënten écht gehoord wordt. 'De brievenbus blijft meestal leeg, dus we zoeken naar andere manieren om laagdrempelig contact te leggen. Soms via leden van de CR die zelf cliënt zijn, soms door middel van een praatje bij de koffie.'

EEN LUISTEREND OOR

De cliëntenraad gaat niet over de inhoud van de zorg, maar over signalen van wat er leeft onder cliënten. 'We behartigen belangen op groepsniveau en bespreken uitingen waar nodig met de bestuurder of Raad van Toezicht.' Tonnis wil vooral goed geïnformeerd zijn over wat er leeft binnen Parousie. 'We bereiden onze vergaderingen zorgvuldig voor en verdiepen ons in thema's als ICT, begeleiding en gezondheid. Zo kunnen we met kennis en betrokkenheid bijdragen.'

KLEINSCHALIG EN WARM

De kracht van Parousie zit volgens Tonnis in de christelijke identiteit en kleinschaligheid. 'Er hangt een vriendelijke sfeer. Zelfs cliënten die niet gelovig zijn, geven aan dat ze merken dat het hier op een andere, positieve manier gaat.' Waar de komst van Parousie aanvankelijk voor terughoudendheid zorgde, is de sfeer nu positief. 'Mensen voelen zich verbonden – ook de burens van verderop.'

Tot slot: 'Ik wens Parousie een lang leven onder Gods onmisbare zegen. Continuïteit is belangrijk, net als het behouden van de christelijke identiteit. Zodat cliënten – gelovig of niet – blijven ervaren dat het hier nét even anders gaat.'

Ton Hardon stelt zich voor als nieuw lid van de cliëntenraad

Mijn naam is Ton Hardon, ik ben 53 jaar, getrouwd met Daniëlle en samen wonen we in Voorthuizen. Ik ben vader van twee zonen: Ezra en Noah. Mijn jongste zoon, Noah, woont op Parousie. Ik ben enorm dankbaar voor de fijne woon- en werkplek die hij daar heeft. Het is prachtig om te zien hoe hij zich ontwikkelt en dat hij nu een doel voor ogen heeft.

Parousie is een betrouwbare stichting met een sterke christelijke identiteit. Liefde, zorg en respect voor iedere bewoner staan centraal. Dat sluit naadloos aan bij mijn eigen waarden en is voor mij een motivatie om deel uit te maken van de cliëntenraad. Ik wil me inzetten om de belangen van de bewoners te behartigen en mee te denken over verbeteringen, zodat Parousie een plek blijft waar iedereen zich thuis voelt en zich kan ontwikkelen in een omgeving van geloof en geborgenheid.

Naast mijn betrokkenheid bij Parousie ben ik ook vrijwilliger bij TransWorldRadio in Barneveld. Daar ben ik actief als relatiebeheerder. TWR is een wereldwijde christelijke zendingsorganisatie die via radio, internet en andere media het Evangelie verspreidt in meer dan driehonderd talen.

De organisatie richt zich op moeilijk bereikbare gebieden en doet dat met Bijbelgetrouwe programma's die mensen bemoedigen en tot geloof brengen. Meer informatie is te vinden op www.twr.nl.

Mijn inzet voor TWR is een belangrijk onderdeel van mijn leven, en ik hoop dat mijn betrokkenheid bij de cliëntenraad van Parousie op eenzelfde manier waardevol en betekenisvol zal zijn.

Tekst en beeld Ton Hardon

**'IK WIL ME
INZETTEN OM DE
BELANGEN VAN
DE BEWONERS TE
BEHARTIGEN...'**



Stichting Vrienden van Parousie

Samenwerken en in verbinding zijn

**'HOE KUNNEN
WE ELKAAR TOT
HAND EN VOET
ZIJN?'**

Samenwerken en in verbinding zijn belangrijk voor de stichting Vrienden van Parousie. Wat speelt er bij Parousie? Hoe kunnen we bijdragen aan het welbevinden van de bewoners? En hoe doen we dat als stichting?

Tekst Vrienden van Parousie
Beeld Gert Jan van 't Hof

De jaarlijkse afstemming met bestuurder Bert Houwen is hiervoor erg waardevol. In een open gesprek verkennen we samen de mogelijkheden voor steun vanuit de stichting. Zijn er activiteiten of andere voorzieningen voor de bewoners die niet onder de reguliere vergoedingen vallen? Graag denken we daar als vrienden in mee. Hierbij helpt het dat we persoonlijk ook op verschillende manieren als vrijwilliger betrokken zijn, en met enige regelmaat bij Parousie zijn en in contact staan met bewoners.

Ook met de cliëntenraad is het afgelopen jaar gesproken. Hoe kunnen we elkaar tot hand en voet zijn? Zijn er wensen of ideeën, dan is het belangrijk dat de lijnen kort zijn en we elkaar weten te vinden.

De activiteiten- en ontspanningscommissie is onmisbaar om ideeën uiteindelijk concreet te maken, soms ook met hulp van medewerkers en vrijwilligers. Mooie voorbeelden hiervan in het afgelopen jaar zijn de uitjes naar Maurik en Ede. In het voorjaar zijn verschillende bewoners naar Maurik geweest. Op een mooie buitenlocatie aan het water is 'pitch & putt' gespeeld. De activiteit is afgesloten met een gezellige gezamenlijke maaltijd.

In het najaar zijn verschillende bewoners naar Ede geweest, waar ze jeu de boules hebben gespeeld onder het genot van een hapje en een drankje.

Hebt u of heb jij ideeën? Stuur deze dan naar onderstaand mailadres. We gaan er serieus naar kijken.

Op de website van Parousie kunt u een compleet overzicht vinden van de steun die de stichting heeft gegeven: www.parousie.nl onder het kopje 'steun'.

Wilt u ook bijdragen aan bovenstaande? Dan kunt u zich als donateur aanmelden bij berrie@solcon.nl of een gift overmaken op ANBI-nummer NL68 RABO 0322 0235 05, ten name van Stichting Vrienden van Parousie. Van harte aanbevolen.





Jubileumactie
Vrienden van Parousie

Parousie twintig jaar: Help mee sparen voor een nieuwe bus!

Bij een feest horen ook cadeautjes. Parousie heeft een bus die inmiddels vijftien jaar oud is. Deze wordt gebruikt voor personenvervoer, boodschappen en het vervoer van de verpakkingswerkzaamheden. De bus bewijst bijna dagelijks zijn nut, maar hij is verouderd en rijdt op diesel.

Daarom moet de huidige bus worden vervangen. Parousie wil graag een tweedehands zevenpersoonsbus met bagageruimte aanschaffen. Daarmee kan duurzamer en voordeliger worden gereden. Parousie ontvangt voor deze aanschaf echter geen extra bijdrage van de overheid.

**DE VRIENDEN VAN
PAROUSIE HEBBEN
AANGEBODEN OM
MEE TE HELPEN MET
SPAREN.
HELPT U OOK MEE?**



Ons doel is om vóór de zomer van 2026 een flink bedrag bij elkaar gespaard te hebben en dit aan Parousie en de bewoners aan te bieden. Hiermee heeft Parousie dan een mooi startbedrag om een goede bus te kunnen kopen waar ze weer jaren mee vooruit kan.

Doet u ook mee?

U kunt uw gift voor de bus overmaken op ANBI-nummer NL68 RABO 0322 0235 05, ten name van Stichting Vrienden van Parousie of via de QR-code. Uw bijdrage is aftrekbaar, omdat Vrienden van Parousie een ANBI-status heeft. De eerste €750 is al binnen!

Op De Deel van de boerderij hangt een thermometer waarop u kunt zien hoe dicht we bij ons streefbedrag zijn. Wilt u uw bedrijf zichtbaar maken én bijdragen aan een goed doel? In het komende Parousie-magazine is ruimte voor adverteerders.

Hartelijk dank voor uw bijdrage!
Stichting de Vrienden van Parousie



‘WE WILDEN, SAMEN MET PAROUSIE, OOK NADENKEN OVER DE VRAAG HOE WE DE BEWONERS BIJ ONZE GEMEENTE KUNNEN BETREKKEN.’

‘De bewoners van Parousie hebben echt een plekje in onze kerkelijke gemeente’

Dick van den Dool is ouderling in de Gereformeerde Gemeente Scherpenzeel en vader van een bewoner

Tekst Bepie van de Beek-Pellegrom
Beeld Klaas Pieter van den Dool

De eerste kennismaking van Dick van den Dool met Parousie dateert al van zo’n twaalf jaar terug, nog voordat de stichting verhuisde van Doorwerth naar Scherpenzeel. Inmiddels is Parousie niet meer weg te denken uit de gemeenschap én de Gereformeerde Gemeente Scherpenzeel, waar Van den Dool ouderling is. De bewoners hebben bij veel gemeenteleden een speciaal plekje ingenomen, weet hij. En ook vanuit de kerkenraad is er speciale aandacht voor de bewoners. ‘Jarenlang was ik, samen met een andere ouderling, contactpersoon voor onze leden die bij Parousie wonen. We boden samen pastorale zorg aan hen. Ik ben daarmee gestopt toen onze zoon bij Parousie kwam te wonen. Toen voelde het te dubbel.’

De verhuizing van Parousie in 2013 van Doorwerth naar Scherpenzeel valt precies samen met de nieuwbouw van de Gereformeerde Gemeente van Scherpenzeel. Het brengt de medewerkers van de stichting en de kerkenraad al snel bij elkaar. Van den Dool: ‘Er kwamen verzoeken van bewoners die lid wilden worden van onze gemeente. Iets waar we als kerkenraad blij mee waren. We wilden, samen met Parousie, ook nadenken over de vraag hoe de bewoners bij onze gemeente kunnen betrekken.’ En dat zowel praktisch als pastoraal. Van den Dool: ‘We hebben bijvoorbeeld gekeken naar de fysieke plekken in de kerk.’ Hij licht toe: ‘Voor sommige bewoners is dat van cruciaal belang: waar ze zitten, tijdens de dienst. Gelijktijdig hebben we besloten om twee contactpersonen

aan te stellen vanuit de kerkenraad, die het rechtstreekse aanspreekpunt zijn voor deze bewoners, als ze vragen hebben of het moeilijk hebben.' Hij verduidelijkt: 'Dat staat dan los van de wijkouderling en -diaken, die ook langskomen voor bijvoorbeeld de huisbezoeken en dergelijke. Dus echt als extra ondersteuning en zorg, mocht dat nodig zijn.'

NOOD

Van den Dool praat rustig, weloverwogen; uit alles blijkt een warme betrokkenheid bij de bewoners. Dat was al zo, vertelt hij, maar nu zijn gezin van dichtbij met Parousie te maken heeft, nog meer. 'Zes jaar geleden is onze zoon ook bij Parousie komen wonen. Daar hadden we van tevoren niet aan gedacht, want onze zoon woonde tot zijn meerderjarigheid in Ede, maar toch is het zo gelopen. We zijn er heel dankbaar voor. Het voelde vertrouwd toen hij hier in het dorp zijn plekje vond, want het was slikken toen hij vijf jaar eerder uit huis ging. Als een kind of broer niet meer thuis kan wonen, heeft dat een grote impact op het hele gezin.' Dat was ook het moment waarop Van den Dool, na zo'n zes jaar, stopte met contactpersoon zijn voor bewoners. Een andere ambtsdrager nam zijn plekje in. 'Met één bewoner heb ik nog wel pastoraal contact, dat is zo gegroeid. Als iemand echt nood heeft, psychisch en geestelijk – want dat loopt bij deze doelgroep vaak door elkaar – is het fijn als er iemand luistert, wanneer daar behoefte aan is.' Hij bewaart mooie, maar ook moeilijke herinneringen aan de gesprekken die hij in zijn tijd als contactpersoon voerde. 'Meestal ging ik bij de bewoners meerdere keren per jaar langs, een andere keer werd ik gebeld door een medewerker of ik acuut langs kon komen. Dan was de nood heel hoog. Als je dan naar zo iemand toe mag, die zichtbaar worstelt met zijn of haar leven, dan is dat heel ingrijpend.' Hij houdt even stil. 'Wat ik dan doe? Soms er alleen maar zijn. Een andere keer', hij aarzelt even, 'heb ik alleen maar Psalm 81 vers 12 opgelezen. 'Eist van mij

vrijmoedig'. Dat was bij een bewoner die zó diep zat, dat ze niet eens meer kón bidden. Dan heeft het geen zin om lange stukken te lezen of veel te praten, de Heere kent die nood ook. Ik heb toen wel mogen ervaren dat Hij het wilde gebruiken, dat er een keerpunt kwam. Dat zijn bijzondere ervaringen. Ik heb meermaals meegemaakt dat ik, juist tijdens deze moeilijke momenten, het Woord van de Heere kwijt kon aan hen. Dat vind ik opmerkelijk.'

BIDDEN

Het zijn ook lessen die Van den Dool mee wil geven aan andere ambtsdragers. 'Het is belangrijk om je van tevoren te verdiepen in de doelgroep. Je kunt, zagezegd, niet je 'normale meetlat' over hen heen leggen. De bewoners hier hebben ieder hun eigen bagage, waar je teer mee om moet gaan. Ik zou ook willen zeggen: wees mild.' Hij denkt even na, licht dan toe: 'Bij een normaal huisbezoek kun je bijvoorbeeld iemand die niet zo vaak naar de kerk komt, vragen vaker te komen. Maar, even als voorbeeld, hier kan het zo zijn dat je met iemand spreekt die wel wil, maar het – gezien de psychische nood – écht niet kan. Daar moet je begrip voor hebben. Datzelfde geldt voor bidden. Ik heb meerdere keren meegemaakt dat iemand zó diep zat, dat bidden geen mogelijkheid meer was. Dan kun je proberen vóór hen te bidden. En als iemand bijvoorbeeld steeds in een zonde valt en daar ook berouw over heeft, maar er toch geen afstand van kan doen, vraagt dat eveneens voorzichtigheid. Je moet zulk gedrag ook mede vanuit de problematiek bekijken. Daarmee is de zonde niet goed te praten, dat niet, maar het geeft wel een bepaalde mildheid richting die ander. De Heere wéét wat maaksel wij zijn.' Als ambtsdragers proberen ze elkaar ook daarin toe te rusten, vertelt hij. 'Ook heel praktisch, hoor. Zo heb ik tijdens de overdracht van mijn werk als contactpersoon mijn opvolger op het hart gedrukt maximaal een halfuur per bezoek te gaan. Dat klinkt kort, ja, dat is het ook. Maar het is voor deze mensen vaak al lánɡ genoeg.'

WENS

Voor de toekomst hoopt Van den Dool dat de gemoedelijkheid bij Parousie bewaard mag blijven. 'Ik vind het daarnaast heel mooi dat jong en oud naast elkaar werken, dat geeft een goede combinatie van jongere invloeden en levenservaring: dat is mooi. Ik hoop ook dat ze het belang van pastorale zorg bieden aan de bewoners blijven vasthouden. Tegelijkertijd hoop ik dat wij als gemeente hen mogen omringen. Ik merk ook zeker dat dat gebeurt, de bewoners hebben echt een plekje binnen onze gemeente. Eén iemand bezoekt bijvoorbeeld heel trouw alle kerkelijke avonden, een ander gaat regelmatig op bezoek bij een gezin uit de kerk. En andersom is er een heel aantal leden vrijwilliger bij Parousie. Ik hoop dat dat zo mag blijven! Ik wens de bewoners toe dat ze in hun moeilijkheden tot de Heere mogen vluchten. Hij is 24 uur per dag, 7 dagen per week bereikbaar.'

De VVV strijkt neer bij Parousie

Sinds mei is de VVV Scherpenzeel te vinden op een nieuwe locatie: in de opgeknapte hooischaar op het terrein van Parousie.

Voorheen was de VVV gevestigd in de Breehoek, maar om beter bereikbaar te zijn voor bezoekers, is gekozen voor een nieuwe locatie die meer centraal en zichtbaar is.

De VVV wordt gerund door vrijwilligers en is een laagdrempelig informatiepunt voor zowel toeristen als inwoners. Bezoekers kunnen er terecht voor folders, wandel- en fietsroutes, tips in de regio en een praatje.

De samenwerking met Parousie kwam voort uit een gedeeld idee: de hooischaar omtoveren tot een ruimte voor ontmoeting en informatie. Naast de VVV is er nu ook een binnenterras, waar bezoekers kunnen genieten van koffie, thee en appelgebak. De VVV is vier dagen per week geopend. Kijk voor de precieze dagen en tijden op de Facebookpagina van VVV Scherpenzeel.

Bekijk het filmpje dat omroep XON maakte van de opening op YouTube.



Tekst VVV Scherpenzeel
Beeld Alex van Deelen





Lees op de volgende pagina over Jennita's Plukatelier, gevestigd naast de tuinen van Parousie

- Bestrating
- Grastegels
- Houtsnippers pad
- Kas
- Moestuun
- Gazon
- Afscheiding hoog
- Afscheiding laag
- Ingang tuinen



**'BLOEMEN ZONDER ONNODIGE FRATSEN.
GEWOON PUUR, ZOALS DE NATUUR HET
BEDOELD HEEFT.'
JENNITA JANSEN**

Plukatelier Duurzaam gekweekte bloemen rechtstreeks van het veld

Soms groeit een passie uit tot iets groters. Voor Jennita Jansen begon het allemaal op een volkstuin, waar ze groenten, klein fruit en bloemen kweekte. Al snel merkte ze dat vooral de bloemen haar trokken. Ze namen steeds meer ruimte in, en met die ontdekking kwam het besef: hier ligt mijn kracht.

Om serieus werk te maken van haar passie, besloot ze uit te breiden. Zo ontstond Plukatelier, een kleinschalige biologische bloemenkwekerij waar duurzaamheid en biodiversiteit voorop staan. Geen bestrijdingsmiddelen, geen onnodige ingrepen – alleen sterke, natuurvriendelijk geteelde bloemen.

Met de hand gekweekt, met zorg samengesteld

De fascinatie voor bloemen zit diep. De variatie in kleuren, vormen en geuren blijft Jennita keer op keer verrassen.

Dat heeft ze niet van een vreemde: haar naam én haar liefde voor bloemen erfde ze van haar oma.

Op haar kwekerij draait alles om zorgvuldig en verantwoord telen. De bloemen worden met de hand geoogst en verwerkt tot robuuste, natuurlijke boeketten. Een deel wordt ook gedroogd, zodat ze later in het seizoen gebruikt kunnen worden voor andere creaties. Plukatelier staat voor pure bloemen, zonder poespas.

Bloemen voor op tafel of een bijzondere gelegenheid

Naast haar werk op de kwekerij heeft Jennita een zwak voor boeken, illustraties, borduren, kunst en haar bordercolle Lily. Maar uiteindelijk draait alles om haar bloemen. Of het nu gaat om een los veldboeket of bloemen voor een bruiloft, Plukatelier levert bloemen die met aandacht en vakmanschap zijn geteeld.

Op zoek naar verse bloemen rechtstreeks van het veld? Of een natuurlijke bloemstyling voor een speciale gelegenheid? Neem contact op via jennita@plukatelier.nl.

Interview met Wim Thomassen

Vrijwilliger met hart voor mensen en Parousie

Wim Thomassen is sinds april 2024 vrijwilliger bij Parousie. Wim heeft een lange loopbaan achter de rug als financieel controller bij een transportbedrijf, waar hij veertig jaar in dienst is geweest. Twee jaar geleden besloot hij een andere weg in te slaan. Tegenwoordig werkt hij twee dagen per week bij een administratiekantoor en zet hij zich daarnaast als vrijwilliger in bij Parousie. Zijn inzet voor de tuin vormde het begin van een bredere betrokkenheid binnen Parousie.

Tekst Jorieke Vink-Bogers
Beeld Klaas Pieter van den Dool

Hoe ben je als vrijwilliger bij Parousie terechtgekomen en wat trok je hierin aan?

‘Via mijn vrouw Marja. Zij werkt hier al jaren en heeft mij enthousiast gemaakt om ook eens te komen kijken. In april vorig jaar ben ik gewoon begonnen, zonder precies te weten wat het zou worden. Aan het begin was het nog even wennen en moest ik mijn plek nog een beetje vinden.

Waar help je vooral mee?

‘In eerste instantie ben ik gekomen voor de tuin. Maar inmiddels heb ik al veel meer gedaan. De laatste maanden heb ik vooral geholpen bij het verbouwen van de hooischuur. Ook ben ik weleens ingezet om boodschappen te doen met bewoners – dat vind ik prachtig. Even samen op pad, een praatje, een klein contactmoment dat veel betekent.’

Je zet ook je netwerk in om te helpen. Kun je daar iets over vertellen?

‘Ik had gehoord dat Parousie de hooischuur wilde opknappen. Ik ben voorzitter van de diaconie van onze kerk en toen hebben we bedacht om een collecte voor Parousie te houden. Dat leverde niet alleen geld op, maar ook meer bekendheid voor Parousie. Ook had ik tegen Henry gezegd: wij willen best komen helpen met NLdoet. Die dag ging uiteindelijk niet door, maar wij zijn toch gekomen. Met een mannetje of vijf, zes uit de kerk – kerkenraadsleden – zijn we op een zaterdag

gaan helpen bij de verbouwing van de hooischuur. Daarnaast geven we ouderen van de kerk een presentje rondom hun verjaardag. Die pakketjes worden in de winkel van Parousie samengesteld.’

Wat vind je het leukste of bijzonderste aan het werk dat je hier doet?

‘De omgang met de bewoners vind ik het mooist. Met de bewoners samen in de tuin werken of boodschappen doen, een praatje maken, helpen met boodschappen dragen en belangstelling tonen – dat zijn de dingen die ik echt leuk vind. Ze beginnen mij steeds beter te kennen – en ik hen ook. Dat maakt het werk extra mooi.’

Wat geeft het jou persoonlijk om hier vrijwilliger te zijn?

‘Het geeft voldoening. Ik heb vrije tijd, en die wordt zo mooi ingevuld. Het is echt waardevol om voor je naaste klaar te staan.

Wat zou je willen zeggen tegen potentiële vrijwilligers?

‘Draai gewoon een paar keer mee om te kijken of het bij je past. Hoe meer vrijwilligers, hoe leuker het wordt. De tuin is ook echt prachtig, maar eigenlijk te groot voor het aantal vrijwilligers dat er nu is. Op een gegeven moment heb ik een eigen stukje gepakt om steeds weer bij te houden – dat geeft ook weer voldoening. Maar er is echt meer hulp nodig én Parousie is blij met elk uurtje dat je komt helpen.’



Nieuw lid Raad van Toezicht:

Aaltje Visscher volgt Jan Pieter Roubos op



Met ingang van 1 januari 2025 verwelkomden we Aaltje Visscher als nieuw lid van de Raad van Toezicht van Parousie. Zij neemt de zorginhoudelijke portefeuille over van Jan Pieter Roubos, die deze rol de afgelopen acht jaar met grote betrokkenheid vervulde. In onderstaand stuk stelt zij zich aan u voor.

Opgeleid en kort gewerkt als verpleegkundige, ben ik daarna verder gaan werken en studeren in de ggz. Bij Eleos heb ik 23,5 jaar gewerkt in verschillende sectoren van het werkveld. Voornamelijk het werken met mensen met persoonlijkheidsproblematiek en complexe traumabehandeling is bij mij gaan passen. Als psychotherapeut werk ik integratief, wat wil zeggen dat ik gebruikmaak van interventies uit verschillende referentiekaders, passend bij de hulpvraag en problematiek van de cliënt.

In mijn eigen praktijk zie ik, naast cliënten met uiteenlopende hulpvragen, ook collega's die komen voor supervisie en leertherapie. Daarnaast werk ik bij het Helen Dowling Instituut, gespecialiseerd in psycho-oncologie. Daar behandel ik mensen met kanker en hun naasten die tijdens of na het ziekteproces vastlopen vanwege de psychische gevolgen daarvan. Tevens geef ik werkbegeleiding aan collega's die de opleiding tot psychotherapeut volgen.

Door mijn aanstelling binnen de Raad van Toezicht van Parousie wordt mij onder andere gevraagd toezicht te houden op het beleid en de gang van zaken van het bestuur, op de langetermijnvisie, naleving van wet- en regelgeving en de financiële verslaglegging. Voor mij is dit een relatief nieuw terrein binnen de zorg. Daarom waardeer ik het vertrouwen dat ik gekregen heb van de andere leden van de Raad van Toezicht en van de Raad van Bestuur. Ik ga een leergang volgen van vier dagen bij de Nederlandse Vereniging voor Toezichthouders om mij in deze functie te bekwamen en kan ook bouwen op de deskundigheid en ervaring die er is bij de andere leden van de RvT.

Het mooie van Parousie vind ik dat er zowel oog is voor ambulantisering als voor het bieden van een veilig verblijf voor mensen die dat nodig hebben, soms voor langere tijd. Ik stap in een stabiele organisatie, waar met veel inzet en in afhankelijkheid van Gods hulp en zegen zorg wordt gegeven aan mensen. Hierbij is er oog voor hun kracht en kwetsbaarheid. Onderdelen als Kopietje en De Deel zorgen ervoor dat Parousie bekend is bij de inwoners van Scherpenzeel. De locatie waar Parousie gevestigd is, is prachtig. Zelf laad ik op wanneer ik in de natuur ben – van wandelen, van een goed gesprek en van stilte.

De kernwaarden van Parousie passen mij. Hoe waardevol is het om gezamenlijk de missie van Parousie gestalte te geven, met Gods Woord als uitgangspunt en leidraad, beseffend afhankelijk te zijn van Zijn zegen.

Samenwerken voor duurzame zorg

Huisarts Pauline van der Logt over haar band met Parousie

Middenin Scherpenzeel, in Huisartsenpraktijk De Molen in gezondheidscentrum Het Foort, werkt Pauline van der Logt met hart en ziel voor haar patiënten, onder wie veel cliënten van Parousie. 'Sinds 2016 heb ik deze praktijk overgenomen, en de samenwerking met Parousie is in de jaren gegroeid tot iets waardevols', vertelt ze.

Tekst en beeld Vyrena de Heus

Pauline woont in Amersfoort met haar vriend en zoon van elf. In haar vrije tijd is ze graag buiten: sporten, tuinieren, fotografie en vogels spotten zijn haar favoriete bezigheden. Ook in haar werk gelooft ze in beweging – letterlijk en figuurlijk.

'Wat ik mooi vind aan Parousie is de gedeelde visie op leefstijl.

Thema's als stoppen met roken, starten met bewegen en gezonde voeding leven echt binnen de organisatie,' zegt ze. 'Daarom stemmen we vaak af met Tineke, de aandachtsfunctionaris leefstijl bij Parousie. We verwijzen naar elkaar en versterken elkaars aanpak.'

De intensieve samenwerking zorgt ervoor dat zorg op maat mogelijk is. 'Het is fijn dat wij de vaste huisartsenpraktijk zijn voor Parousie. We kennen elkaar. De lijnen zijn kort, de communicatie soepel. Vaak zijn begeleiders betrokken bij consulten – dat maakt écht het verschil.'

De samenwerking bleek ook van grote waarde tijdens de palliatieve zorg rond een bewoner, vorig jaar. 'Samen konden we iets betekenen in een kwetsbare fase. Dat voelde als écht samenwerken,' blikt ze terug.

Pauline is zich bewust van haar rol als schakel. 'Soms liggen lichamelijke klachten in het verlengde van psychische problematiek. Dan is het belangrijk dat we met begeleiding van Parousie en behandelaars het plan op elkaar afstemmen. Parousie is daarin proactief, bijvoorbeeld als het gaat om het afbouwen van medicatie. Een positieve ontwikkeling.'

**'WE VERWIJZEN
NAAR ELKAAR
EN VERSTERKEN
ELKAARS
AANPAK.'**

Voor de toekomst hoopt ze op meer gezamenlijke afstemming met ggz-instellingen: 'Zeker bij herverwijzingen is het zoeken naar de juiste plek en verwachting soms ingewikkeld. Daar valt winst te behalen.'

Wat blijft is het plezier. 'We werken met veel plezier samen. De cliënten van Parousie brengen diversiteit, leven en kleurrijke verhalen mee in onze praktijk. Daar genieten we van.'



Een erf vol herinneringen

Een leven lang verbonden aan boerderij Het Dorp

Met uitzicht op het erf waar zijn leven ooit begon, blikt Jan van Donkelaar (1935) terug op een bijzondere geschiedenis. Boerderij Het Dorp – tegenwoordig het hart van Stichting Parousie – was jarenlang zijn thuis, werkplek en levenswerk. Hij groeide er op, keerde er later terug als boer en woont nu weer op steenworp afstand. 'Ik heb er een prachtig

**'KOEIEN,
VARKENS,
KIPPEN: DRIE
BENEN OM OP
TE STAAN, ZO
NOEMDEN WE
DAT.'**

leven gehad.'

IN 1936 BEGON HET ALLEMAAL

'Ik was één jaar oud toen mijn ouders in 1936 de boerderij betrokken', vertelt hij. 'Mijn vader kreeg hem in pacht, voor periodes van telkens twaalf jaar. We woonden en werkten daar met ons gezin. Het was ons leven.'

De geschiedenis van de boerderij

gaat nog verder terug. De familie Roelofsen woonde er vóór hen, en daarna de familie Gersen – die zelfs in het huis woonde waar meneer Van Donkelaar nu woont. 'De zoon van Roelofsen kwam nog jaren trouw langs voor een kopje koffie. Mooi hè, dat dat soort dingen blijven.'

EEN BOERENZOON WORDT BOER

Na zijn huwelijk in 1960 verhuisde hij met zijn vrouw naar De Valk, naar de boerderij van zijn schoonmoeder. 'Dat was toen heel gewoon. We woonden meteen met z'n drieën in huis, en gelukkig klikte het goed.'

In 1979 keerde hij terug naar Het Dorp. 'Mijn vader stopte, en wij namen het bedrijf over. Mijn ouders verhuisden naar het huis tegenover de boerderij, mijn schoonmoeder kwam met ons mee. Onze kinderen zijn daar deels opgegroeid en hielpen mee op het land.'

DE OORLOGSJAREN IN HET GEHEUGEN GEGRIPT

'Tijdens de oorlog was het kasteel bezet door de moffen', herinnert hij zich. 'Alles rondom Huize Scherpenzeel was met prikkeldraad afgesloten. Een verboden gebied voor ons. Alle koeien moesten weg. Het paard bleef, maar werd geraakt door granaatscherven. Ik weet nog dat ik vijf was, ik gaf het nieuwe paard een tikje met een stokje en kreeg er eentje terug. Mijn arm gebroken.' Ook school was geen zekerheid. 'Soms werd het gebouw gevorderd, dan liepen we weer op de boerderij. Het ging met horten en stoten, maar ik ben er gekomen.'

EEN ERF VOL DIEREN EN BEDRIJVGHEID

'Toen wij het bedrijf runden, was het een echt gemengd bedrijf: koeien, varkens en kippen – dat noemden we 'drie benen om op te staan'. Als het met het ene tegenzat, kon je terugvallen op het andere.' Ze hadden zo'n zeventig koeien, negentig varkens en duizend kippen. De koeien stonden deels op de deel – waar nu de dagbesteding is – en in een voormalige stal langs de weg. De kippen zaten op het terrein waar nu de werkplaats van Parousie is, en het hele perceel liep tot aan het huis waar hij nu woont. 'In totaal hadden we zo'n 20 hectare land. Het kasteel was toen trouwens nog het gemeentehuis – de ambtenaren zaten praktisch om de hoek!'

HET WOONHUIS IS NOG BIJNA ZOALS HET WAS

'Het woonhuis is grotendeels in originele staat gebleven. Aan de rechterzijde zat een deur naar de keuken – die is na de oorlog weggehaald vanwege de kou. Doordeweeks leefden we in de keuken, in het weekend in de

voorkamer. Waar nu de doorgang naar de dagbesteding is, zat vroeger de achterdeur naar het bedrijfsgedeelte. Binnen was het eenvoudig, maar functioneel.

EEN NIEUWE TIJD BREEKT AAN

In 2007 besloot hij te stoppen. 'Toen kwam er een einde aan zeventig jaar Van Donkelaar op Het Dorp. We zijn verhuisd naar een huis aan de Vlieterweg. Eerst stond het erf leeg. Dat trok volk aan, ondanks dat je alles op slot deed. Maar ja, je moet leren loslaten. In de tijd dat je er zelf woont en werkt, doe je wat je kunt. Daarna is het aan een ander.'

PAROUSIE OP HET ERF

Toen Stichting Parousie op de boerderij kwam, was dat wennen – voor hem en de buurt. 'We mochten nog rondkijken voordat het openging. En nu? Nu is het prachtig dat er weer leven op het erf is. Mijn dochter haalt er aardappels en groente bij de winkel daar.'

DE GEMEENSCHAP VAN TOEN EN NU

Scherpenzeel was een hechte gemeenschap, vindt hij. 'Zolang je je aan de ongeschreven regels hield, was het goed. Tegenwoordig hoor je dat boeren stinken, maar ik heb daar nooit klachten over gehad. Je moest gewoon slim plannen. Als ik in het voorjaar ging gieren en er stond westenwind, begon ik aan de andere kant van het veld.'

Met een kalme glimlach kijkt hij terug. 'Ik heb een goed leven gehad op die boerderij. Het is mooi dat het erf opnieuw van betekenis is – op een andere manier. Voor mensen die zorg nodig hebben, is het nu net zo'n veilige plek als het vroeger voor ons was.'

**'HET ERF LEEFT
WEER. DAT VIND
IK MOOI.'**

Tekst Jorieke Vink-Bogers
Beeld Vyrena de Heus

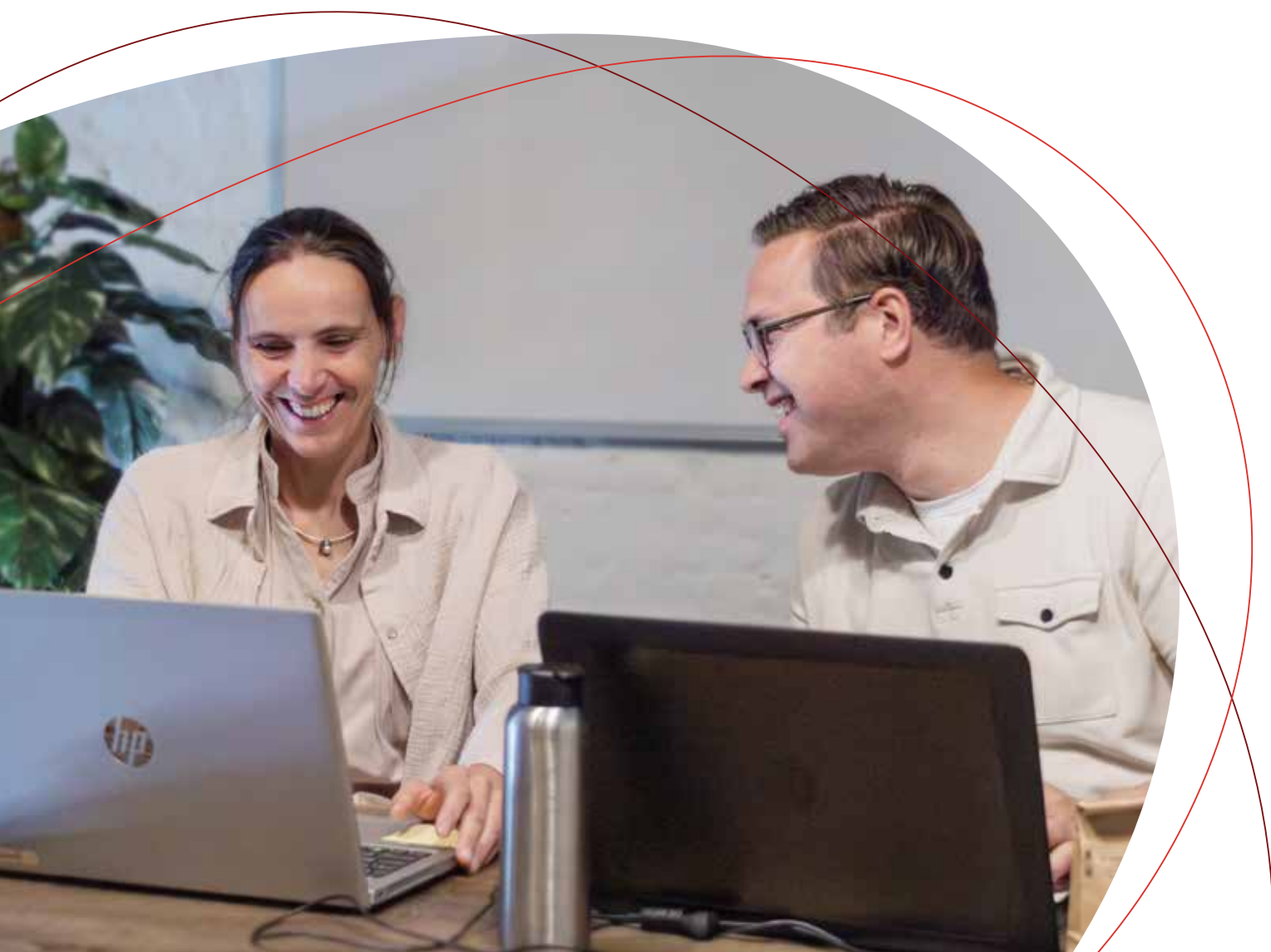


‘We vullen elkaar perfect aan’

Marco en Gerda over hun samenwerking

Wanneer Gerda en Marco samen aan een bureau zitten, weten de bewoners al genoeg: ze hebben een kantoordag. Vandaag werken ze vanuit de grote vergaderruimte van Parousie. De tafel ligt vol notitieblokken, laptops en er staan kopjes koffie. Hier wordt hard gewerkt. Wie de collega's voor het eerst ontmoet, merkt gelijk de dynamiek tussen hen op. De een begint een verhaal, de ander maakt het af. Het resultaat van jarenlange samenwerking.

Tekst Rosanne van der Meij-Weijman
Beeld Vyrena de Heus



Gerda van Brenk (44) werkt als woonbegeleider bij Stichting Parousie. Naast haar werk op de groep is ze persoonlijke begeleider van een aantal bewoners. Ook Marco Modderkolk (37) werkt als persoonlijk begeleider. Sinds een aantal jaar werken Gerda en Marco samen als interne auditoren. Marco heeft veel verschillende petten op bij Parousie. Naast de eerdergenoemde taken is hij ook functionaris gegevensbescherming.

Marco: 'In 2015 ben ik zelf slachtoffer geworden van een datalek. Dat zette me aan het denken: hoe zit het eigenlijk met de veiligheid van de persoonsgegevens binnen Parousie? Sinds die tijd houd ik me bezig met privacy en informatiebeveiliging. Gelukkig is hier tegenwoordig ook wetgeving voor. Niets van wat je online doet, is vrijblijvend. Zo doe ik ook achter de schermen veel voor Parousie en de bewoners. Wanneer ik bezig ben met het beleid, bijvoorbeeld rondom persoonsgegevens, houd ik de bewoners altijd voor ogen. Hun belangen staan centraal, of dat nu gaat om de begeleiding of om dit werk op de achtergrond.'

VERLEDEN

Marco: 'Hiervoor werkte ik in de gehandicaptenzorg. In 2010 werd ik gevraagd om bij Parousie te werken. Ik kende de doelgroep totaal niet, dus ik heb eerst een tijdje als oproepkracht en slaapwacht gewerkt. Dat beviel goed. In die tijd zaten we nog in Doorwerth, onze vorige locatie. Die was veel kleinschaliger.'

Gerda: 'Onze verhalen lijken wel op elkaar. Ik ben een jaar later begonnen dan jij, in 2011. Ik kom ook uit de gehandicaptenzorg en wilde graag een dagje meelopen. Die dienst was hectisch, maar wel héél interessant. Het werk bleek erg uitdagend en afwisselend.'

Marco: 'In de beginjaren zagen onze taken er anders uit. We waren meer aan het zorgen voor de bewoner. De stabiliteit kwam uit de begeleider. Dat is de laatste jaren veranderd. Tegenwoordig ondersteunen we meer en zijn we meer gericht op het herstel van de bewoner.'

HEDEN

Marco: 'Doordeweeks zijn er op de groep vijf diensten op een dag, op vrijdag en in het weekend vier. Daarnaast zijn er nog slaapdiensten.'

Gerda: 'De diensten hebben een bepaalde structuur, maar verlopen nooit hetzelfde.'

Marco: 'We beginnen altijd met de overdracht. We bespreken de belangrijkste punten.'



Gerda: 'Dan houden we ons bezig met de dagelijkse planning en lezen we rapportages. Daarna helpen we de bewoners om hun dag te starten. Soms gaan we mee boodschappen doen.'

Marco: 'Dat vind ik de mooiste momenten: een-op-eenaandacht. Dat was vroeger nog meer. Ik ging weleens met bewoners een dagje naar de Wegwijs, of even koffiedrinken bij de Ikea. Tegenwoordig worden dat soort activiteiten meer door Werk & Training gedaan. Dat mis ik weleens.'

Gerda: 'Sinds een aantal jaar houden we ons ook bezig met het kwaliteitshandboek binnen Parousie.'

'DE STABILITEIT KWAM VROEGER VAN DE BEGELEIDER. NU ONDERSTEUNEN WE HET HERSTEL VAN DE BEWONER.'

Marco: 'Alles wat in de praktijk wordt gedaan, is terug te voeren op beleid. We toetsen of iedereen dingen op dezelfde manier aanpakt. Heel praktisch: welk stappenplan volgen we in een crisissituatie?'

Gerda: 'Of als een toekomstige bewoner op kennismakingsgesprek komt: wat vertellen we dan over de organisatie, wat willen we zelf weten, welke doelen moeten er opgesteld worden?'

Marco: 'Dat soort processen schrijven we dan uit, zodat het door iedereen hetzelfde uitgevoerd wordt. Op onze gezamenlijke kwaliteitsdag gaan we dan zo'n proces door. Wat zien we, wat gaat er goed, wat kan er beter? Die dagen zijn altijd heel gezellig.'

SAMENWERKEN

Gerda: 'We zijn twee heel verschillende types. Misschien vullen we elkaar daardoor juist aan.'

Marco: 'Zeker. Jij ziet alles vanuit de praktijk, vanuit jouw visie op begeleiden. Ik kijk vanuit een stukje wetgeving.'

Gerda: 'Die aanvulling maakt dat we een mooi team vormen. Jij bent een denker, ik een doener.'

Marco: 'En jij kunt wel tien dingen tegelijk doen. Je ziet alles wat er gebeurt. Je bent de ogen van de organisatie.'

Gerda: 'Ik kan soms ook wel een beetje hyper zijn. Ik kan juist veel leren van jouw professionele blik op dingen. We houden elkaar soms ook de spiegel voor: zijn er geen andere manieren om dingen aan te vliegen?'

Marco: 'We hebben veel meegemaakt samen. Heftige

'OP KWALITEITSDAGEN KIJKEN WE SAMEN: WAT GAAT GOED EN WAT KAN BETER?'

dingen, maar ook mooie dingen. En er zijn veel bijzondere momenten geweest.

In Doorwerth hadden we samen dienst. We hoorden een gesis bij de kelderdeur, en dachten dat er een gaslek was.'

Gerda: 'We zaten in een oud verpleegtehuis en konden niet in dat gedeelte komen. De brandweer werd gelijk gebeld. Een gaslek kan erg gevaarlijk zijn. Nadat de brandweer de deur forceerde, kwamen we erachter dat het 'maar' een gesprongen leiding was. We konden er later om lachen, maar op dat moment was het een hectische situatie. Op dat soort momenten ontdek je wat je aan elkaar hebt.'

Marco: 'Ik weet dat ik bepaalde dingen bij jou kan laten, omdat jij het wel oppakt. En vice versa. We kunnen goed samenwerken met elkaar, maar ook met het hele team.'

Gerda: 'We hebben een uniek, bijzonder team. Dat gaat niet alleen over de begeleiders, maar over alle medewerkers van Parousie.'



Soms begint veiligheid gewoon met een kop koffie

Wijkagent Audrey stelt zich voor

Misschien bent u haar al eens tegengekomen: wijkagent Audrey Pors. Toch stelt ze zich graag nog even aan u voor!

Mijn naam is Audrey Pors en ik ben 57 jaar. Vorig jaar zat ik 12,5 jaar bij de politie. Toen ik 44 was, ben ik begonnen met de opleiding tot hoofdagent aan de politieacademie in Apeldoorn. Ik heb geen moment spijt gehad van mijn beslissing om me om te scholen.

Na mijn opleiding heb ik drie jaar in Zevenaar gewerkt. In 2018 ben ik aangenomen als wijkagent in Nijkerk. Daar heb ik met veel plezier gewerkt. Sinds januari vorig jaar ben ik wijkagent in het mooie Scherpenzeel. Het is een fijn dorp waar je echt wijkagent kunt zijn. Ik vind het belangrijk dat mensen mij kennen en vertrouwen. Daarom laat ik me graag overal zien en hoop ik dat mensen mij weten te vinden als dat nodig is.

Ik vind het ook belangrijk om de begeleidwoningstrajecten te bezoeken, zodat de bewoners mij leren kennen en zich vertrouwd voelen. In Scherpenzeel hebben we ook

Abrona en Ter Wheme. Daar kom ik regelmatig langs voor een bak koffie en gewoon een gezellig praatje. Ik merk dat de bewoners dat prettig vinden, en ook de begeleiders. De lijntjes zijn lekker kort, en dat werkt heel fijn. Ik hoop dat ik ook met Parousie een fijne samenwerking op kan bouwen.



Tekst en beeld
Audrey Pors

FELICITATIES VOOR STICHTING PAROUSIE

Twintig jaar Parousie! Dat is een felicitatie meer dan waard! Namens De Nederlandse ggz mag ik die jullie als voorzitter dan ook van harte overbrengen. Geïnspireerd door Gods liefde biedt Parousie al twee decennia ondersteuning aan kwetsbare mensen. De toewijding, expertise en creativiteit van de medewerkers hebben het verschil gemaakt in het leven van zoveel cliënten, in verbondenheid met de omgeving. Jullie gaan altijd op zoek naar nieuwe mogelijkheden waardoor iemand zo zelfstandig mogelijk kan blijven wonen in een fijne, warme huiselijke setting. In de afgelopen jaren heb ik daarvan verschillende keren geproefd. Zelfs letterlijk – de allerlekkerste appeltaart komt van Parousie! Ook bij mij thuis zijn ze fan: de appeltaart begeleidde tot twee keer toe de eindexamenuitslag van onze kinderen. Nu hebben jullie zelf een feest te vieren. Namens alle collega's van De Nederlandse ggz wens ik iedereen een fantastisch jubileum toe, Gods zegen en alle goeds voor de komende jaren!

Ruth Peetoom - Voorzitter De Nederlandse ggz

Van harte gefeliciteerd met jullie twintigjarig jubileum!

Twintig jaar bouwen aan een plek waar mensen rust, passende zorg, groei en ontwikkeling vinden – dat is een bijzondere mijlpaal. Het is prachtig hoe jullie midden in de Scherpenzeelse samenleving staan en warme medemenselijkheid delen vanuit jullie missie.

Ik zie uit naar nog vele jaren waarin Parousie mag blijven inspireren en verbinden.

Gefeliciteerd met dit mooie jubileum en op naar de volgende twintig jaar!

Marieke Teunissen - Burgemeester Scherpenzeel



Foto Bambos Demetriou



Foto Marieke Teunissen